

ὑπὸ τοῦ κυριάρχου αὐτοῦ, μολαταῦτα ἢ δημοτικότης τοῦ Σκοβέλεφ, ὅχι μόνον οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον ἐμειώθη, ἀλλὰ καὶ ἔτι μᾶλλον ἐμεγαλύνθη, ἐάν κρίνωμεν ἐκ τῆς ὑποδοχῆς ἣτις ἐγένετο αὐτῷ πρό τινων ἡμερῶν ἐν Πετροπόλει κατὰ τὴν ἐκ Παρισίων ἐπάνοδόν του. Ἡ ὑποδοχὴ αὕτη ὑπῆρξε πανηγυρικοτάτη, διότι πλή-

**Ο ΣΚΟΠΟΣ ΚΑΙ ΑΔΑΔΙ ΠΕΡΙΓΡΑΦΑΙ
ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ**

Σκέπτομαι ὅτι ἕκαστον ἄνθος ἔχει προωρισμὸν τινα νὰ ἐκπληρώσῃ. Τὰ δίκην ἀστέρων ἡράνθεμα φύονται ἐπὶ τῶν ὄχθων, τὰ ἄγρια ρόδα ἐπὶ τῶν φαγμῶν, αἱ

Ὁ Στρατηγὸς Σκοβέλεφ.

θος ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν καὶ λαοῦ πάσης τάξεως ὑπεδέξαντο αὐτὸν ἐν μεγίστῳ ἐνθουσιασμῷ.

Ἡ προκειμένη λοιπὸν εἰκὼν εἶναι τοῦ ἐνδόξου τούτου ἀνδρός, ὅστις φαίνεται προωρισμένος νὰ διαδραματίσῃ σπουδαιότατον πρόσωπον εἰς τὰ πράγματα τῆς Ἀνατολῆς ἐν προσεχεῖ ἰσως μέλλοντι.

Ὑσγινοβαφεῖς μήκωνες ἐν τοῖς ἀγροῖς—καλῶς ὅμως ἀναλογιζόμενοι δύνασθε νὰ ἴδῃτε, ὅτι αἱ συνέπειαι αὐτῶν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἀποτελοῦσι τὴν γενικὴν καὶ οὐχ ἥττον μαγευτικὴν θέαν, ἀλλ' ἕκαστον ἄνθος, ὡς ἄτομον, τὸ ἡράνθεμον ἢ ἡ μήκων (παπαροῦνα) ἢ τὸ ἄγριον ρόδον δὲν εἶνε ἡ πραγματικὴ οὐσία. Ἄλλ' ἄγε ἐξετάσωμεν ἐν ὀλίγοις αὐτὴν ταύτην τὴν μήκω-

να, ἥς δικαίως τὸ ἀμίμητον χρῶμα ἐφελκύει τὸ ὄμμα παντός παρατηρητοῦ· ἡ κεφαλὴ τῆς, ἐν ὧσιν ἐν τῷ κάλυκι εἶνε κατακρέματα, ἀλλ' ὅμως ὅτε ἔλθῃ ὁ καιρὸς τοῦ θάλλους ὀρθοῦσα τὸ στέλεχος στρέφει ὑπερφάνως πρὸς τὰ ὕψη. Ὅτε δὲ πρῶτον ὁ κάλυξ ἀνοίξῃ τὰ πέταλα τόσον πεπτυγμένα φαίνονται ὅτι εἶνε καὶ δεδιπλωμένα, ὥστε οὐδέποτε ἡδύνατό τις νὰ στοχασθῇ ὅτι ταῦτα θὰ γένωσι ἀπεναντίας λεῖα· διὰ τί δὲ τοῦτο συμβαίνει ἡμεῖς ἀγνοοῦμεν. Καὶ ἰδοὺ μετ' οὐ πολὺ φαίνονται οὕτω λεῖα καὶ στίλβοντα ὡς μεταξοειδῆ ὑφάσματα. Τίς δὲ ἐποίησεν ταῦτα οὕτω λεῖα; τίς ἐχορήγησεν αὐτοῖς τὸ ὡραῖον χρῶμα, τὸ προκαλοῦν τὸ ὄμμα τῶν ἀνθρώπων; ἀδυνατοῦμεν νὰ εἰπώμεν. Ἐπειτα ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀναφαίνεται ὁ τοῦ σπέρματος λοβὸς ἐμπεριέχων οὐχὶ ὀλιγώτερα τῶν 32,000 σπερμάτων· ἕκαστον δὲ πάλιν σπέρμα παράγει τὸν αὐτὸν περίπου ἀριθμὸν, ἐν ᾧ ἄλλα φυτὰ, παράγουσιν ἴσως δύο ἢ τρία σπέρματα.

Ἐὰν λοιπὸν ἐν ἀπλοῦν ἀνθὸς ὑρίσταιται τοσοῦτους πόνους — πᾶς τις συμπεραίνει ὅτι τὸ ἀπλοῦν τοῦτο ἀνθὸς εἶχε σκοπὸν τινὰ ἢ ἀποστολὴν νὰ ἐκπληρώσῃ· οὕτως ἔχει ἀνευ ἀμφιβολίας, ὡς βλέπομεν τὴν ζωὴν του· τὸ δὲ ἔργον του ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, περιστρέφεται περὶ τὴν τελειοποίησιν τοῦ σπόρου του.

Διὰ τοῦτο τὸ ἔαρ ἀναφύεται, ἀρδεύεται ὑπὸ τῆς βροχῆς ἢ τῆς δρόσου· τούτου ἕνεκα τὰ πέταλα αὐτοῦ τὴν μὲν νύκτα περιπτύσσονται, ὡς τὰ παραπετάσματα τῶν κοιτίδων, ἐν δὲ τῇ ἡμέρᾳ ἀναπτύσσονται, ὅπως ἐπιτρέψωσιν τὰς ἐκ τῆς ζωογόνου πηγῆς ἀποπεμπομένας ἀκτῖνας τοῦ Ἡλίου διὰ τοῦτο τὸ

λαμπρὸν χρῶμα ἢ ἡ εὐσμος ἡδύτης τὴν πεπλανημένην καταθέλγει μέλισσαν — διότι, ἀφοῦ αὕτη, ὡς γνωρίζετε φέρη μετ' ἐαυτῆς τὴν γῆριν (ἢ γονιμοποιὸν κόνιν), ἐξ ἄλλων εἰδῶν ἀνθέων περὶ τὰς κνήμας της ἐναποθέτη αὐτῷ, βοηθεῖ τὸ σπέρμα, ὅπως παραγάγῃ τὴν ωραιότητα τοῦ ἐπομένου ἔτους ἀνθους. Ἀλλ' ὁ σπόρος ὠριμάσας καταπίπτει, τοῦτο ἄρα εἶνε τὸ ὄλον ἔργον του; καὶ οὐδὲν ἄλλο ὑπολείπεται αὐτῷ νὰ πράξῃ; Οὐχί; διότι ὁ σπόρος οὐδέποτε φθείρεται, γίνεται τροφή τῶν πτηνῶν καὶ εἰς τινὰς περιστάσεις παρέχεται πρὸς ἀνάψυξιν ἀνωτέρων πλασμάτων ἢ τῶν πτηνῶν· πολλάκις χρησιμεύει καὶ ὡς τροφή τοῦ τε ἀνθρώπου καὶ τῶν ζώων. Αὕτη πιθανὸν εἶνε ἡ ἀποστολή του ἢ πολλὰι περισσώτεραι, ἃς μόνον ὁ δημιουργήσας αὐτὸ γινώσκει, ἡμεῖς δὲ ἀγνοοῦμεν. Προσέτι τὰ ἄνθη ἐπάγουσιν ἡμῖν καὶ παραμυθητικὴν ἀποστολήν· διότι ὁ Πλάστης διὰ τῆς χαριτοβρύτου ωραιότητος καὶ τῆς εὐσμου ἡδύτης αὐτῶν ἀναγγέλλει ἡμῖν, τὴν πρὸς τὰς ἡμετέρας ψυχὰς ἀγάπην Αὐτοῦ. Ἐν δὲ τῇ προκειμένῃ εἰκόνι βλέπεται πτωχὸν πάσχοντα καὶ ἐν τῇ κλίνῃ κατακείμενον πρὸ πολλῶν ἡμερῶν καὶ ἐβδομάδων, ὅστις οὐδὲν ἄλλο βλέπων, πλὴν τῶν ἀκόσμων τοίχων τοῦ θαλάμου του, ὦν ἡ γυμνότης κουράζει τὴν ἔρσιν του, κράζει· (ὡς καὶ ἄλλοι εἶπον) «ὦ! πόσον ὑπερεπεθύμησα καὶ ἄρσενον καὶ πρόσφατον νὰ ἴδω! Ἐβαρύνθην ἡδὲ ἐξ ὅλων τῶν ἐν τῷ θαλάμῳ τούτῳ». Ἐν τούτῳ εἰσέρχεται εὐνοϊκός τις φίλος φέρων ὀλίγα ἄνθη, λαμπρύνει τὴν ὄψιν καὶ φαιδρύνει τὴν τεθλιμμένην καρδίαν τοῦ δυστυχοῦς ἀσθενοῦς.

Οὗτος θέτων ὀλίγα ἄνθη ἐν τῇ χειρὶ του λέγει χαμῆ· ἢ τῇ φωνῇ «θάρρει». Ὅστις φροντίζει διὰ τὰ ἄνθη δὲν θέλει φροντίσει καὶ δι' ἐσέ; Καὶ ἰδοὺ ἀναφαίνεται μειδιάμα ἐπὶ τοῦ κατυροῦς προσώπου του. Σκέπτομαι ὅτι τὰ ἄνθη κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἔτος κατ' ἔτος ἐκπληροῦσι καὶ τοιαύτην ἀποστολήν. Ἀλλὰ νῦν μὲ περισσοτέραν τάξιν καὶ εὐμεθοδέστερον τρόπον. Διότι οἱ ἐπισκεπτόμενοι τοὺς ἐν νοτοκομίαις ἀσθενεῖς καὶ μᾶλλον τοὺς οἴκοι, ἐν αὐλαῖς καὶ ἐν ὑπογείοις τῶν πόλεων μας, καθ' ὅλον τὸ θέρους προσφέρουσιν αὐτοῖς ἀνθοδέσμας· ὥστε καὶ διὰ τῶν ἐκ λίαν ἀφ' ἡμῶν ἀπεχόντων δασῶν καὶ ἀγρῶν ἀνθέων ἀναγγέλλεται ἡμῖν ἡ τοῦ Πατρὸς ἡμῶν μέριμνα. Ἀλλ' εἴθε μή ποτε ἡλίθιος τις καρδίᾳ κακῶς ἐρμηνεύσῃ ταῦτα. Πολλάκις καὶ ἐρ' ἐκάστην ἀνθοδέσμην προσκολληται καὶ τι ὑπὸ ἀγαπητῶν καὶ προθύμων χειρῶν ἐπὶ μικροῦ τουτέστιν χάρτου γεγραμμένον ῥητὸν μετ' αὐτῶν δίδεται, ἡ δὲ γλυκεῖα ὑπόσχεσις ἢ φιλόανθρωπος ἐπ' αὐτῶν πρόσκλησις, καίπερ περὶ τὴν περίστασιν ἢ τὸ συμβᾶν στρεφόμενη, ἀποστέλλεται ὅμως συγχρόνως ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. Καὶ αὕτη ὅτε μὲν ὁμοιάζει σφύραν συντρίβουσιν βράχον, ὅτε δὲ δρόσον καταπίπτουσιν ἐπὶ διψῶντος ἐδάφους.

Πολλοὶ πρὸς τούτοις ἰατροὶ ἀπεράνθησαν ὅτι τὰ ἄνθη τόσοι ὠφελοῦσιν πολλάκις ὅσον καὶ τὰ φάρμακα αὐτῶν — Ἐκ δὲ τῶν ῥητῶν ἐκείνων παραινυθέντες

ἄλλοι μὲν ἀνέγνωσαν τὴν Γραφὴν ζήτουντες ὁμοίαι χωρία, ἄλλοι δὲ πενθοῦντες παραγορήθησαν, πλείστοι δὲ ἁμαρτωλοὶ ὑπέστρεψαν εἰς τὸν Χριστὸν δι' ὅλων λοιπὸν τούτων σαφῶς καταδεικνύεται ὁ ὕψιστος προωρισμὸς τῶν ἀνθέων.

ΤΟ ΕΚ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ ΑΥΤΟΥ
ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΟΝ ΠΑΙΔΙΟΝ

Ὁ Θάνος, μικρὸς βοσκὸς, ὠδήγει τὸ ποίμνιόν του ἐπὶ τινὸς ὄρους. Εἰσχωρήσας δ' ἐν τινὶ φάραγγι πυκνοῦ δάσους πρὸς ἀναζήτησιν ἐνὸς προβάτου, εὗρεν ἐκεῖ ἄνδρα κοιμώμενον ὑπὸ βᾶτον· ὁ ἀνὴρ οὗτος ἐφαίνετο καταβεβλημένος ὑπὸ τοῦ κόπου καὶ μόλις ἀναπνέων.

«Νέε βοσκὲ, εἶπεν ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ἀπονήσκω ἀπὸ πείναν καὶ δίψαν. Χθὲς ἦλθον εἰς τὸ ἄγριον τοῦτο ὄρος νὰ κυνηγήσω, ἀπεπλανήθην καὶ ἐσυνέκτισα εἰς τὰ δάση.

Ὁ Θάνος ἐξήγαγεν ἐκ τῆς πήρας αὐτοῦ ἄρτον καὶ τυρὸν καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτόν. «Φάγετε, εἶπεν, καὶ ἀκολουθεῖτε με. Θέλω σᾶς ὁδηγήσει εἰς γεραιὰν δρῦν εἰς τὸν κορμὸν τῆς ὁποίας ἀναβρύει πάντοτε ὕδωρ δροσερόν.

Ὁ κυνηγὸς ἔφαγεν, ἔπειτα ἠκολούθησε τὸν βοσκὸν καὶ ἔπιεν ὕδωρ τὸ ὁποῖον εὗρε ἐξαιρετόν. Κατόπιν ὁ Θάνος ὠδήγησεν αὐτόν ἐκτὸς τοῦ δάσους.

Τότε ὁ κυνηγὸς εἶπε πρὸς τὸν βοσκόν. «Φίλτατον τέκνον, μοι ἔσωσας τὴν ζωήν. Ἐάν ἔμενον μίαν ἔτι ὥραν εἰς τὴν κατάστασιν ὅπου εἴμην, ἤθελον ἀποθάνει. Ἐπιθυμῶ νὰ σοὶ ἀποδείξω τὴν εὐγνωμοσύνην μου· ἔλθε μετ' ἐμοῦ εἰς τὴν πόλιν· εἶμαι πλούσιος καὶ θέλω σὲ μεταχειρισθῆναι ὡς ἰδίόν μου τέκνον».

— «Ὁχι, εἶπε τὸ παιδίον, δὲν θὰ ἔλθω μαζί σας εἰς τὴν πόλιν· ἔχω μητέρα καὶ πατέρα πτωχοῦς, τοὺς ὁποίους ὅμως ἀγαπῶ πολὺ. Καὶ βασιλεὺς ἐάν εἰσθε δὲν θὰ ἄρῃνα τὸν πατέρα μου διὰ σᾶς.

— Ἀλλ' ἐδῶ, ὑπέλαβεν ὁ κυνηγὸς, κατοικεῖς εἰς ἀθλίαν καλύβην καλαμοσκεπῇ· ἐγὼ δὲ κατοικῶ εἰς μεγαλοπρεπὲς μαρμαρίνον παλάτιον, τὸ ὁποῖον περιστοιχίζουσιν ὠραῖαι στῆλαι· θὰ πίνεις μὲ χρυσάφια ποτήρια καὶ θὰ τρώγεις ποικίλα φαγητὰ εἰς ἀργυρὰς παροφίδας.

— Ἡ μικρά μας οἰκία, ἀπεκρίνατο τὸ παιδίον, δὲν εἶναι ἐλεεινὴ ὅσον τὴν φαντάζεσθε. Ἐάν δὲν περιστοιχίζεται ἀπὸ ὠραίας στῆλας, περιστοιχίζεται ὅμως ἀπὸ καρποφόρα δένδρα καὶ ἀναδεδιδράδας. Πίνομεν διαυγέστατον ὕδωρ ἐκ τῆς παρακειμένης πηγῆς· κερδαίνομεν διὰ τῆς ἐργασίας μας ἀπλῆν μὲν, ἀλλ' ἀρκοῦσαν τροφήν· καὶ ἐάν δὲν ἔχωμεν εἰς τὸν οἶκόν μας ἀργυρον καὶ χρυσάφια καὶ μάρμαρον, δὲν στερούμεθα ὅμως ἀνθέων.

— Ἐλθε μετ' ἐμοῦ, προσέθηκεν ὁ κυνηγὸς, ἔχομεν καὶ ἡμεῖς δένδρα καὶ ἄνθη εἰς τὴν πόλιν. Ἐχω λαμπρότατον κῆπον, μὲ εὐθείας καὶ σκιερὰς δεινροστομίας καὶ αὐλὴν πλήρῃ τῶν πολυτιμωτέρων φυτῶν.